

19/6

Partierna och tysk återförening

Frågan om Tysklands återförening är fortfarande ett tvistemåne mellan de västtyska partierna och kommer av allt att döma att spela en viktig roll i sommarens valrörelse. Socialdemokraternas ledare Ollenhauer förklarade i sitt stora programanförande i söndags att Adenauer misslyckats i sitt försök att genom en "styrkanspolitik" genomdriva återföreningen. På den punkten har Ollenhauer uppenbart rätt, och han kan med fog hänvisa till att regeringen i den politik som fört till västtysk självständighet, medlemskap i Atlantpakten och begynnande upprustning med orätt hävdad en möjlighet att få Östtyskland tillbaka. Men när Ollenhauer gör gällande att en socialdemokratisk politik som går ut på något slags neutralisering av Västtyskland skulle leda till återförening är han lika uppenbart fången av illusioner eller inställd på att skapa illusioner.

De ryska ledarna har med all önskvärd tydlighet förklarat att de inte kan tänka sig en återförening annat än om folkdemokratiens och socialismens landvinningar blir bestående i Östtyskland, och detta innebär i realiteten att Östtyskland måste förbli kommunistiskt, vilket inte är tänkbart under frihet och folkstyrelse. Oberoende av dessa klara uttalanden är det för övrigt tydligt att den östtyska bastionen är av så avgörande betydelse för Sovjets

maktställning att den inte kan krymmas. Då Ollenhauer tänker sig ett europeiskt säkerhetssystem med Ryssland och USA som garantier är det förvisso en härlig tanke — men likaväl kan man säga att det är bra om alla motsättningar i världen försvinner och om de båda världsmakterna blir förtrogna vänner i stället för fiender. Att driva utopismen till denna gräns är att ockra på folks lättrogenhet; så långt går inte Adenauer och hans kamrater i demagogi.

Det är tragiskt att frågan om tysk återförening på detta sätt skall bli en bricka i spelet mellan partierna. På båda hållen utgår man sannolikt ifrån att de västtyska förhoppningarna om en återförening är så stora att det är nödvändigt för de politiska ledningarna att använda tanken som lockfågel. Möjligt är att man därmed går för långt i sina föreställningar om massans brist på realism och genomskådande. Att Tyskland på grund av det ryska tyranniets anspråk under överskådlig tid måste förbli kluvet och att en del av detta Tyskland är underkastat en regim av likriktning, förtryck och terror är en ohygglig sak. Men att de tyska ledarna ständigt skall utlova en förändring, trots att de måste inse att den inte vare sig genom den ena eller den andra politiska taktiken kan åstadkommas, medför förfalskning och förljugenhet i tysk politisk debatt.